

**Ethica Amoris, Sive Theologia Sanctorum, Magni
Præsertim Augustini, Et Thomæ Aquinatis**

Circa Universam Amoris & Morum Doctrinam, Adversus Novitias Opiniones
Strenuè propugnata, Et In Materiis Principaliter Hodie Controversis
Fundamentaliter discussa

De Externis Regulis Amoris Et Morum, Legibus Utique, ac Præceptis
Virtutum Theologicarum, & Cardinalium, necnon Decalogi & Ecclesiae -
Libros Vndecim Complectens

Henricus, de Sancto Ignatio

Leodii, 1709

Caput LXIII. Siquis emptor velit rem emere viliùs, quàm sit justum pretium,
eo quod pecuniam antè solvit, quàm possit ei res tradi, est peccatum
usuræ.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-73203](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-73203)

nem dat S. Thomas q. 78. a. 2. ad 7. quia hujusmodi expectatio pretii solvendi habet rationem mutui. Unde quicquid ultra justum premium pro hujusmodi expectatione exigitur, est quasi premium mutui, quod pertinet ad rationem usurae.

681 Et ratio ulterior est 1°. quia numerata pecunia pretiosior non est numeranda. Ergo injustum est amplius exigere, dum numeranda pecunia venditur, quam dum numerata. Antecedens probatur ex 44^a. propositione ab Innocentio XI. damnata: *Cum numerata pecunia pretiosior sit numeranda, & nullus sit qui non majoris faciat pecuniam presentem, quam futuram, potest creditor aliquid supra sortem à mutuario exigere, & eo titulo ab usura excusari*; quam propositionem cum Pontifex non solum reprobaverit secundum se, sive secundum clausulam finalem, sed etiam damnaverit rationem in qua fundatur: damnavit ergo propositionem, quæ asserit, quod numerata pecunia pretiosior sit numeranda.

682 2°. quia in taxa pretii legalis nulla fit distinctio mercium quæ creditò, ab iis quæ numeratò venduntur; sed absque distinctione Magistratus taxat carum pretium, sive creditò, sive numeratò vendantur. Similiter ergo in taxa pretii vulgaris nulla à communi prudentium mercatorum æstimatione facienda est distinctio, &c. cum enim merces plures non valeant ratione expectatæ solutionis, ad illarum pretium impertinens est, expectaturne solutio, an non.

683 Et idem Concilium Mediolanense I. sub S. Carolo Borromæo p. 11. tit. de usuris prohibet, *ne quis rem aliquam, ob dilatam solutionem, carius vendat justo pretio, sive carius quam justis aliis pretii ratio ferat*, ut loquitur Concilium Burdigalense anni 1683. c. 31. de usur. & illicit. contract.

684 Similiter Conventus Melodunensis Ecclesiæ Gallicanæ tit. 31. prohibet, *ne quis rem aliquam, ob dilatam solutionem, justo vendat carius pretio.*

685 Assertioni nostræ nihilominus, tam solidè stabilitæ, contradicunt Molina, Lessius, & alii. 1°. quia communis hominum sensus est, carius creditò, quam numeratò vendi posse. Justum verò pretium à communi hominum sensu, seu æstimatione sumitur. 2°. modus vendendi creditò excitat copiam emptorum (eò quòd plures sint qui possunt, & volunt creditò emere, quam numeratò) atque emptorum copia una est ex causis, propter quas vulgare pretium mercium communi mercatorum æstimatione augetur.

686 Sed ad objectiones istas facilis est responsio. Ad 1^{am}. namque respondetur, homines prudentes, qui Deum, & salutem animæ lucris temporalibus anteponunt, non plures æstimare merces creditò venditas, quam numeratò; uti non plures æstimant pecuniam numeratam, quam numerandam, nisi dum ex numeranda lucrum cessat, vel damnnum

emergit, &c. Prudentes namque de rebus animæ salutem concernentibus non judicant ratione purè humanà, sed Christianà, quæ damnat usuras. Usuræ verò non forent damnatæ, secundum rationem illam Adversariorum purè humanam.

Ad 2^{am}. respondetur, copiam ementium numeratò unam esse ex causis propter quas vulgare pretium mercium augetur, non solum copiam ementium creditò. Usus namque fori, ad pretia mercium discernenda, attendit ad valorem quem habet pecunia, quæ pro ea solvitur (cum pecunia sit pretium ipsius) ejusdem verò valoris, secundum æstimationem Christianam, est pecunia solvenda (seclusis titulis antè dictis) quam pecunia, quæ de præsentibus solvitur. Si enim plus valeret pecunia præsentibus, quam futura, usura foret licita: quia licitum foret mutuo dare de præsentibus centum, pro centum quinque v. g. in futurum recipiendis.

CAPUT LXIII.

Siquis emptor velit rem emere vilis, quam sit justum pretium: eò quòd pecuniam antè solvit, quam possit ei res tradi, est peccatum usurae.

Verba sunt sancti Thomæ q. 78. a. 2. 688
Ad 7. Quia (inquit) etiam ista anticipatio solutionis pecuniæ habet mutui rationem; cuius quoddam pretium est quod diminuitur de justo pretio rei emptæ. Ita etiam S. Antoninus p. 11. tit. 1. c. 8. §. 1. & 4. Ita denique Concilium Mediolanense I. & Burdigalense anni 1583. locis capite præcedenti relatis. Confer quæ dixi cap. 26.

CAPUT LXIV.

Debitum liquidum, centum florenorum v. g. seclusis titulis lucri cessantis, damni emergentis, & periculi non solutionis, vel saltem difficilis solutionis, non potest minoris emi quam centum florenis.

Ita S. Antoninus §. 12. Sylvester, Banez, Medina, Sotus, Lessius, & alii communissimè contra Navarrum c. 17. n. 232. Cajetanum, Sanchez, Dianam, oppositum sentientes, quando debitum est immaturum, sive solvendum in futurum. Probatur 1°. quia quod non valet minus quam centum florenis, non licet minus emere. Sed debitum liquidum centum florenorum, seclusis illis titulis, non valet minus quam centum florenis. Quamvis enim debitum liquidum centum florenorum, non sint centum floreni, est tamen jus certum & liquidum ad centum florenos. Jus verò certum & liquidum ad centum florenos, absque difficultate, & ullo interesse recipiendos, non valet minus centum florenis, prout constat ex certo jure ad centum florenos acquisito per venditionem rei valentis centum florenis (de quo cap. 62.)
Hh h 3